

LA VIDA SECRETA de la SYLVIA NOLAN

Núria
Pradas

NÚRIA PRADAS
LA VIDA SECRETA
DE LA
SYLVIA NOLAN

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2022

© NÚRIA PRADAS 2022

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2980-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.551-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO

IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La mort d'una escriptora

—**N**o et vesteixis de negre, Idalia.
La Sylvia es va mirar la filla amb un somriure frèvol. Amb esforç, li va acaronar els cabells.

—El negre no t'escau gens, creu-me.

Mare i filla van sospirar alhora.

—Sí que vull flors. I música. Ja saps quines flors i quina música, oi? —La dona va aclucar els ulls—. Però no et vesteixis de negre.

Uns dies després la Idalia, tota vestida de blanc, enterrava la seva mare. La Sylvia Nolan havia mort una tarda plomissa de gener. Als carrers de Nova York les volves de neu brillaven fugaçment i desapareixien abans d'arribar a terra. La ciutat es difuminava sota núvols lletosos. S'esvaïa silent en un darrer homenatge a qui n'havia escrit cadascun dels seus racons. Tots els seus secrets.

Ferma davant la tomba on quatre anys abans havia rebut sepultura el seu pare, serrant amb la mà el pom de gerberes acolorides que aviat llençaria damunt el taüt que

baixava lentament a buscar la terra amb soroll de cordes resseques, un pensament fugaç va creuar pel cap de la Idalia.

—T'equivoques, mare. Sí que m'escau, el negre. I tant que m'escau.

Nova York
(gener del 1964)

El dia iniciava el seu lent declivi i pintava la blancor gèlida de Central Park amb dits violetes. El parc reposava com un gegant agemolit entre neulies d'un tedi immòbil. Només la soledat vagava ara entre els arbres obacs i les aigües glaçades.

A la gran sala amb vistes a Central Park de l'apartament dels Nolan, el fred hivernal no hi tenia cabuda. Sofàs, tapisseries i cortinatges havien estat disposats per dotar de calidesa les fredes ombres. A la llar s'ablama va el foc. Tot estava com havia d'estar, com a la Sylvia li agradava que estigués. I així i tot, en entrar-hi, la Idalia va sentir que fremia sota l'abraçada d'una mà de gel. Va fer un esforç per travessar la porta i mantenir a ratlla la nostàlgia.

Va avançar amb passes trèmules, seguida de prop pels dos homes. Es va desfer de l'abric i va deixar en llibertat els curtíssims cabells castanys que amagava sota el barret. Va seure al gran sofà blanc que, envoltat per dues butaques, creava un espai íntim i acollidor davant de la llar

de foc. Va encreuar els braços sota el pit com si busqués refugi en si mateixa. A la paret del darrere, la fotografia que li havia fet a la seva mare feia dos anys i que presidia l'estança palpitava plena de vida. Enredada en el blanc i negre absolut del retrat, la pell de la Sylvia brillava com el banús mostrant els seus orígens mestissos. Els ulls enormes i negres reptaven la vida que encara no se li havia girat en contra. Els cabells brillants d'atzabeja recollits en un monyo tibant deixaven al descobert la dolça corba de les espatlles modulada per l'escot del vestit. Aquell vestit blanc que convertia la Sylvia Nolan en una deessa; en una dona eternament bonica i seductora, plena de vida a cinquanta anys. Res no feia preveure que un futur neulós s'acostava inevitablement i la sotjava de prop. Aquell futur cairat que se l'havia d'endur.

La Idalia es marfonia entre records mentre sentia que aquells ulls negres de la fotografia se li clavaven al clatell, ben vius, llampats. Com temia que li fugís del record, la calor d'aquella mirada!

La seva mare havia deixat darrere seu un llegat de bellesa. En tots els sentits. Tothom que l'havia coneguda, que l'havia llegida, recordaria per sempre la plenitud del seu cos i la brillantor de la seva ànima. La Idalia lamentava sovint no haver heretat cap d'aquells dons. Ella era menuda, prima; una mica fràgil. Amb els cabells tallats com els d'un noi i els vestits curts que havia posat de moda Mary Quant des de Londres, semblava una adolescent. Tampoc tenia, ho reconeixia, la fortalesa de caràcter de la Sylvia. No era una lluitadora com ella perquè no havia hagut de lluitar mai per res. La vida l'havia aviciat, l'hi havia donat tot a mans plenes. I també li havia pres molt aviat el que més estimava: els seus pares.

El dolor d'aquelles pèrdues l'havia canviat per dins. Li havia fet prendre consciència de la fragilitat de les coses; s'adonava amb claredat que res no és permanent. Que a vegades la vida és meravellosa i ens concedeix els seus dons. Llavors sembla que el temps passi molt de pressa. Però tot es pot esquarterar d'un dia a l'altre i un glop d'aire que entra per la finestra és capaç d'arrabassar-nos qualsevol realitat en què vivim instal·lats. I, aleshores, l'existència es torna inesperada, plena d'absències com forats negres. Farcida d'incerteses. De silencis. I els silencis fan sorgir les pors més amagades i terribles. Aleshores, només ens queda esperar el pitjor.

—Estàs bé, Idalia? Vols prendre alguna cosa?

El flux dels negres pensaments que emboirava el cap de la noia es va aclarir. Va alçar els ulls i es va trobar amb la mirada de l'Edmon, que, dret davant de la llar de foc, l'observava preocupat.

—Cridaré el servei —hi va afegir l'Andrew Davis, l'advocat de la família—. No sé ni com t'aguantes dreta. No has menjat res sòlid des que...

L'Andrew Davis no va acabar la frase. No va poder. Es notava la veu pastosa i arrossegada, com si alguna cosa se li hagués desllorigat per dins. Tenia aquell nus instal·lat a la gola des que la Sylvia havia marxat. Com podia ser que ja no hi fos? Ella era la vida. L'energia. La bellesa. L'havia adorat en silenci des del moment que l'havia coneguda. I ara ja no hi era.

No hi era.

Va pensar que la vida és com un sospir impacient que no respecta res.

Va alçar el cap i va descobrir la mirada negra de la Idalia. Com li recordaven aquells ulls els de l'adorada Sylvia. En el seu llit de mort li havia promès que tin-

dria cura de la noia. Que estaria al seu costat. Aquesta era ara la seva missió a la vida.

Va semblar que anava a afegir alguna cosa a la frase que havia mort abans de néixer, però no ho va fer. Es va rascar una orella i es va apujar les ulleres que li relliscaven nas avall. Finalment va dir, arrossegant les paraules:

—Has de menjar alguna cosa, Idalia.

Ella va entretancar els ulls i va agafar aire ansiosament per la boca. Li semblava que s'esbalçava per un barranc molt fosc. Sense final. Va haver de fer un esforç per no cridar, per calmar-se. Va aconseguir respondre:

—No, no vull res.

Es va aclarir la veu i va afegir per no semblar esquerpa:

—Estic bé, de debò.

Una capa de silenci es va estendre per damunt la sala. De tan espès com era, gairebé se sentia caure la neu que entapissava Central Park.

—Si no necessites res més, me'n vaig —va començar a acomiadar-se en Davis—. Et trucaré demà.

Es va dirigir cap a la porta de la sala. Abans d'arribar-hi es va girar. Va respirar fondo, amb el cansament propi de qui ha viscut molt abans d'aquell capvespre gris.

—Intenta descansar, Idalia. Fa massa dies que no ho fas.

Un cop en Davis va haver marxat, la Idalia va desfer aquella abraçada que mantenia amb si mateixa i es va redreçar al sofà. Es va quedar esllanguida, quieta, les mans com dos ocells morts damunt de la falda, tota ella amb una impassibilitat d'estàtua de marbre.

L'Edmon va desviar la mirada de les brases taronja que brillaven hipnòtiques a la llar sota unes tènues espirals de fum. Es va anar a acomodar al sofà, al costat de la noia.

Li va acaronar els cabells, el rostre, mentre ella seguia re-
tent comptes als seus dimonis. S'escolaven els minuts i cap
dels dos deia res. Ell se sentia còmode immers en aquell
silenci que li feia l'efecte que era fill de la confiança i de
l'entesa mútua. Ella semblava absent. Però tot d'un ple-
gat va alçar el cap i va clavar els ulls en el noi. Només
va veure una silueta borrosa, com si, en lloc de ser allà,
al seu costat, l'Edmon estigués darrere d'un vidre en-
telat.

—Ed, si et plau, deixa'm sola.

Li havia mantingut la mirada i s'havia empassat la
saliva amb força tot intentant un somriure de dents serra-
des que no era un somriure abans de dir aquelles parau-
les. Ell, en sentir-les, va alçar el cap com un colom es-
pantat i es va enfonsar una mica més al seient, les cames
separades i la mirada perplexa de qui acaba de rebre un cop
inesperat. Es va passar els dits pels cabells, des de l'arrel
fins a les puntes. Desconcertat, primer va provar ell tam-
bé de somriure i, com que no se'n va sortir, va intentar
una mirada comprensiva. Finalment, va obrir la boca per
parlar:

—Jo...

No va trobar cap altra paraula.

La Idalia es va tapar els ulls amb les mans i va pres-
sionar amb força com si volgués desaparèixer d'aquest
món. La veu se li va tornar més dura que abans. Impa-
cient.

—És el que necessito, Ed. El que vull. Entén-me,
t'ho prego.

I ara sí, un somriure trist va adornar les seves pa-
raules.

Sola.

Per fi sola.

Era el que havia desitjat des que havia posat el peu a terra aquell matí. Feia tant d'allò!

Quin dia tan llarg.

I fosc.

I que fred!

La soledat és freda, va pensar mentre contemplava asseguda encara al sofà la dansa enjogassada de les flames que de mica en mica es desintegren i esdevenien brases. Com la seva vida, que també semblava desintegrar-se com si fos un grapat de sorra escolant-se d'un puny tancat.

El silenci de la sala, ara tan evident, semblava créixer i estendre's. La va embolcallar tota i li va semblar que s'estava escindint en dos dins d'aquell espai sense la Sylvia, esquerdat com un ou. Abans de cedir del tot a l'enyorança, es va obligar a pensar en la decisió que havia pres de reprendre la feina interrompuda per tenir cura de la seva mare. Al llarg d'aquells dos mesos llargs i amargs que havia passat veient com la Sylvia s'apagava, gairebé no s'havia mogut del seu costat. Però ara havia de tornar a la feina, al seu estudi de fotògrafa. A la seva vida.

Les paraules que la mare li havia dit en perdre el pare li van retornar al cap, punyents de tan senzilles, doloroses de tan certes:

—Per poder seguir hem d'acceptar les coses que la vida ens posa al camí. Ara hem de mirar endavant.

Ara he de mirar endavant...

Ara... Es va quedar paladejant aquella paraula llargament. Era tan curta que la podia esmicolar amb la llengua fins a deixar-la reduïda a pols. A res.

Es va alçar del sofà. Va anar a servir-se un whisky. Se'l va beure d'un glop i va tornar a omplir-se el got. Al piano

hi descansava la partitura *Gnossienne núm. 1* de Satie. Recordava haver-la tocat a quatre mans amb la seva mare un vespre plujós quan la tardor es consumia anticipant l'hivern imminent. A través del gran finestral de l'apartament de Central Park, els camins del dia començaven a esborrar-se mentre la Sylvia també es difuminava enmig d'una trista melangia moguda pels fils de la pluja.

La Idalia va posar les dues mans damunt les tecles del piano i va començar a tocar. El piano va endevinar la seva por i cadascuna de les tecles es va adonar de la tremolor dels dits. Però al cap d'uns segons les notes van començar a fluir lliures i ella va respirar un alè de benestar que no sentia des de feia molt de temps. Un benestar difús. Inconcret. Només la lleu sensació que per seguir endavant havia d'assumir la cruesa d'aquella pèrdua en tota la seva dimensió. Havia d'acceptar que a partir d'aquell moment trobaria a faltar la Sylvia Nolan, la seva mare, amb ràbia, com si li faltés l'aire.

Per sempre.